

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 [SVTROJICAMELBOURNE](http://SVTROJICAMELBOURNE.com) [СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК](https://www.youtube.com/SVTROJICABRUNSWICK) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 22. НОВЕМБАР 2020. Број 64 Година II

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

УПОКОЈИО СЕ ПАТРИЈАРХ СРПСКИ ИРИНЕЈ

У ПЕТАК, 20. НОВЕМБРА 2020. ГОДИНЕ У 7:07 ЧАСОВА У ВОЈНОЈ КОВИД БОЛНИЦИ „КАРАБУРМА“ У БЕОГРАДУ УПОКОЈИО СЕ У ГОСПОДУ ЊЕГОВА СВЕТОСТ АРХИЕПИСКОП ПЕЊКИ, МИТРОПОЛИТ БЕОГРАДСКО-КАРЛОВАЧКИ И ПАТРИЈАРХ СРПСКИ Г. ИРИНЕЈ (ГАВРИЛОВИЋ).

О свим другим детаљима у вези са сахраном Његове Светости Патријарха јавност ће бити ускоро обавештена. Вечан му спомен и Царство Небеско!

Дана 27. августа 1930. године благочестиве родитеље Здравка и Милијану Гавриловић из села Видове код Чачка - и са њима сав род српски - Господ је благословио рођењем мушког детета које је на крштењу добило име Мирослав. У родном селу завршио је основну школу, а после Гимназије у Чачку и Богословију у Призрену. Затим дипломира на Богословском факултету у Београду. По завршетку

војне службе постављен је за суплента (професора) Призренске богословије. Пре ступања на дужност професора октобра 1959. године у манастиру Раковици од стране Патријарха српског Германа прима монашки чин,

добивши монашко име Иринеј. На дан Свете Петке исте године у цркви Ружици на Калемегдану је рукоположен у чин јеромонаха. Док је као професор службовао у Призренској богословији упућен је на постдипломске студије у Атину. За управника Монашке школе у манастиру Острогу постављен је 1969. године, одакле се враћа у Призрен на место ректора славне Богословије. Са те дужности је 1974. изабран за викара Патријарха српског са титулом Епископа моравичког.

За Епископа нишког изабран је 1975. године. На Светом Архијерејском Сабору Српске Православне Цркве 22. јануара 2010. године изабран је за Архиепископа пењког, Митрополита београдско-карловачког и Патријарха српског.

ПОМЕН ПАТРИЈАРХУ ИРИНЕЈУ У САБОРНОЈ ЦРКВИ У БЕОГРАДУ

Његово Високопреосвештенство Митрополит ДАВРОБОСАНСКИ Г. ХРИЗОСТОМ СЛУЖИО ЈЕ 20. НОВЕМБРА 2020. ГОДИНЕ У САБОРНОЈ ЦРКВИ СВЕТОГ АРХАНГЕЛА МИХАИЛА У БЕОГРАДУ ПОМЕН НОВОПРЕСТАВЉЕНОМ ПАТРИЈАРХУ СРПСКОМ И ОЦУ НАШЕМ ИРИНЕЈУ.

SHARING OUR ORTHODOX FAITH

THE ANCIENT FAITH THAT IS ORTHODOXY IS TOO PRECIOUS TO BE HIDDEN FROM OTHERS.

There are people who insist on holding on to resentment, often inventing situations in their minds that never happened, justifying their bad behavior by putting the blame on others. They always see themselves as the abused party.

Such behavior betrays a deep spiritual and psychological illness, one that is not easily healed. Such people feel empowered by making other people uncomfortable, and normal attempts at rapprochement often end in failure, for such people are always looking for ways to continue their control over others. Their illness is difficult to heal, for their pride and deep seated sense of superiority makes repentance difficult, for they simply don't see themselves as having a problem.

The cure for the illness of the soul is to be found in the life of the Church, where Her sacred mysteries (the sacraments), Her scriptures, and Her divine services, are the source for the healing that the heart so craves. We must remember the Church's teaching that we can only forgive others if we have Christ in us, for it is Christ Who gives us the power to forgive. Since God forgives us, we, too, can forgive.

One of the Desert Fathers tells the story of a young monk who came to his elder, complaining that he'd been wronged by one of his brothers, and following the holy tradition of the desert, had gone to the one who had wronged him, asking for forgiveness. The erring brother refused, so the wronged brother wanted to know what he should do in response. The elder told the young monk that he had walked away justified in the eyes of God, and that there was nothing left

for him to do, except to pray for his erring brother.

This true story from the Desert Fathers makes clear that we must always be quick to forgive others, even if they were at fault, and not remember the wrong done to us. We dare not depend on the other person cooperating in the reconciliation, for we must remember that their repentance is not required. We will be held accountable only for our own response.

*Love in Christ,
Abbot Tryphon*

МИСЛИ ЗА 22. НОВЕМБАР

*ЈЕДАН ГОСПОД, ЈЕДНА ВЈЕРА, ЈЕДНО
КРШТЕЊЕ, ЈЕДАН БОГ И ОТАЦ СВИЈУ
(Еф. 4, 5–6).*

Ево разлога крупног, пре-крупног, и јасног пре-јасног, због чега ми хришћани сви треба да држимо *јединство Духа у свези мира*, да будемо *једно тијело и један дух*. Јер нам је један Господ Исус Христос, наш Создатељ, Искупитељ и Васкрситељ. И нема два права Христа, да би било двојство међу нама. Једна иста крв проливена је с Крста за све нас, као што су једна иста уста молила се за све нас у Гетсиманији. Једну веру имамо у Тројицу Божанску, неразделну и животворну, Оца и Сина и Духа Светога, једно суштаство, три ипостаси: у Оца нерођеног, у Сина рођеног, и Духа од Оца исходног. Једно крштење имамо у име Оца и Сина и Духа Светога; крштење трикратним погружавањем у воду, за смрт греху и ђаволу а за васкрсење и живот Христу Господу. Један Бог и Отац свију – то је Отац Господа Исуса Христа, Сина Божјег јединородног, који и нас кроз Христа и због Христа

у синовљава и даје нам право говорити Му: *Оче наш*. Видите ли, браћо моја, какве нас везе везују? Јачим везама ни звезде нису везане међу собом, ни вода за земљу, ни огањ за ваздух. Видите ли, како крупни прекрупни разлози позивају нас на јединство? Све друго што би нас од леве стране наговарало на подвојеност, ситно је према овим разлозима као зрно песка према високим планинама. Не може ђаво разорити јединство наше, ако му ми не помогнемо. Не може нас ђаво никад покорити, ако му се сами не предамо.

О Госпoде Исусе, слатки и благи, како си нас чврсто везао за вечно добро! Одржи нас у тој вези. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Свешти владика Николај

ДА ЛИ ЧОВЕК КОЈИ НЕ ВЕРУЈЕ У ХРИСТА, НА ПРИМЕР, ЈУДЕЈАЦ ИЛИ САМАРИЈАНИН, А ЧИНИ МНОГО ДОБРИХ ДЕЛА, УЛАЗИ У ЦАРСТВО НЕБЕСКО?

Пошто Господ говори Никодиму: *Заиста, заиста ти кажем: ако се ко не роди водом и Духом, не може ући у Царство Божије?* (Јн. 3:5), јасно је да (нико од неверујућих у Христа) неће ући у (то) Царство. Међутим (нико) се не лишава своје плате: или ће (неверујући у Христа) добити своје благостање богатством, раскошима и другим обманама (овог) живота) налик на (богаташа) који је од Авраама чуо: *сједи се да си ти примио добра своја у животи својој? (Лк. 16:25)*, или ће његова судбина у будућем веку јако да се разликује од судбине онога ко (овде) није чинио добро. Јер као што за праведнике постоји много обитељи (Јн. 14:2) код Бога, тако и за грешнике (постоји) мноштво различитих казни.

*Прејодобни Анастасије
Синаит*

ХРИСТОС ЈЕ ПУТ ДО ОЦА НЕБЕСКОГА

Сви већ разумевамо да је Јеванђеље, које је открио Син Божији, Господ Исус Христос, у свему истинито. Јеванђелска вест о отвореном Небу за човека, никада не престаје да буде изнова посебна радост за човека. То је она вест која не застарева. Вести које нас вежу за овоземаљско, обично су вести само за неко кратко време, а потом падају у заборав. Али вест, која обећава нови живот, како би могла да застари? Христос је увек нов, увек Спаситељ, увек снажи и крепи потиштене. Он за себе каже: „*Ја сам Враћа и ко кроз мене уће сѣашће се*“. Свети апостол Павле, у посланици Ефесцима поручује: „*Јер кроз Њега имамо и једни и други пристићи ка Оцу у једном Духу*“ (Еф. 2,18).

Када нам је јасно откривено да је Христос пут до Неба, шта је то што нас спречава да ту истину прихватимо, и то, не само декларативно, већ суштински, целим својим бићем? Зашто смо површи, зашто недоречени, зашто маловерни? Због тога што прихватање овако значајне откривене истине о животу и смрти, јер то управо значи ово, претпоставља озбиљан рад на себи. То претпоставља значајну жртву коју треба поднети у времену и простору у коме живимо. А жртва значи одрицање од себе, од удобности овоземаљског живљења. Она подразумева да препознајемо људскост у другима, а то нас угрожава, јер сами нисмо довољно напредовали у сопственој људскости. Зато је прихватање добротe код других, камен спотицања за нас, јер мислимо да би чинећи тако, радили на уштрб сопствене популарности односно сопственог значаја. Тако, ми ћемо се радије определити да оговарамо онога другог иако су у њему јасно препознатљиви обриси човека у оквиру јеванђелске оквиру. Последица овога јесте да ми упорно тражимо доказе да онај

други није у реду, да се нешто чудно са њим дешава и да није достојан односно вредан пажње.

У драми која се одвија у нашим бићима, наша заокупљеност са унижавањем другог, нашег комшије или пријатеља, одузима нам толико времена да ми просто немамо кад да се бринемо собом. А и зашто бисмо се бринули собом кад смо ми „савршени“. Тај лажни осећај савршености јесте стварни разлог зашто ми не можемо прихватити истину о Христу као путу који води у Небо. „Добро је да наша деца похађају веронауку, да долазе у цркву“, каже један човек, „а ја то све знам те немам потребе да сам долазим“. Из овога „знања“ види се једно велико незнање. Не сматра се знањем то да неко прикупи много чињеница и да их упамти, те кад га питате да може да вам понови шта је ко и када рекао, кад се десило то и то, зашто се десило итд., већ је истинско знање прихватање истине, о нечему или некоме, целим својим бићем. Да би ово било јасније, замислите човека, који све зна шта је Христос рекао, који зна цело Јеванђеље напамет, може да цитира шта год затражите, али та блага вест нема везе са њим. Ништа од тога његовог знања не утиче на његово биће. Другим речима, философ није онај који научи шта су други философи рекли, већ је философ онај који усвоји неку философију, да ли туђу или своју и она постане део њега. Кад би било другачије, није ли јасно да у модерном времену није уопште битно колико људи имају информација у својим главама, јер то компјутери много успешније и прецизније знају. Само притиснете дугме и добијете најпрецизнију могућу информацију. Човек није машина и не може се понашати као машина. Човек је састављен од душе и тела и мора да расте и у вертикали и у хоризонтали, ако

хоће да нешто разуме односно да стигне до одређеног циља.

У данашњем јеванђелском штиву имамо сведочанство о томе да је однос човека и Бога примарна неопходност. Жена која је боловала много година „*дошаче се скуша хаљине њејове, и одмах сѣаге шечење крви њене*“ (Лк. 8, 44). Ово је доказ да је вера, као дар Божији човеку, та веза која нас чврсто држи у заједници са Богом. Не може наша вера да остане тајна. Ово је због тога што та наша вера ослобађа Божији одговор. У овом случају Господ каже: „Ко је то што ме се дотаче, јер ја осетих силу која изиђе из мене“. Бог, Који је свезнајући, зна да Га се дотакла жена пуна вере да јој Он може помоћи. Та њена вера спасава је, јер она изазива милост Божију, Који је награђује оздрављењем. Вера ове жене је вера у то да је Христос пут до Оца небескога. Та и таква вера нема препрека. Она отвара врата Раја. Она је животворна и благодатна, изнад свега потребна за наш однос са Богом, „Који је милостив и дуготрпелив и Који жели да се сви људи спасу и дођу до познања Истине“.

Све друго, супротно од горе изложеног, води човека у другом правцу, у правцу супротстављеном Богу и Вечном животу. И, ако треба извући једноставну поруку из горе написаног, она би била у томе да је неопходно да, користећи ум и срце своје, све физичке и духовне силе, потребно стицати знање о Богу и себи, о своме односу са Богом и о томе да је стечено знање недовољно, ако из ума на сиђе у срце наше и постане део нас – део нашега бића. Тако да, када размишљамо о Богу, да се запали пламен у срцу нашем, пламен вере и љубави, који гори а не сагорева, већ нас држи у Богочовечанској заједници, где припадамо. Господе, помози да тако буде!

Проша Милораг Лончар

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА НАРЕДНУ НЕДЕЉУ

НЕДЕЉА, 22. /9. НОВЕМБАР 2020. СВ. МУЧ. ОНИСИФОР...СВ. НЕКТАРИЈЕ ЕГИНСКИ ЈУТРЕЊЕ у 9ч; ЛИТУРГИЈА у 10ч	НЕДЕЉА ДВАДЕСЕТ ЧЕТВРТА ПО ДУХОВИМА - Глас 7. Јутрење: Јеванђеље васкрсно 2. Мк. 16, 1-8 Литургија: Апостол Еф.2, 14-22; Јеванђеље Лк. 8,41-56
ЧЕТВРТАК, 26. НОВЕМБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 18ч
СУБОТА, 28. НОВЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 18ч
НЕДЕЉА, 29. НОВЕМБАР СВ. АПОСТОЛ И ЈЕВАНЂЕЛИСТ МАТЕЈ	ЈУТРЕЊЕ у 9ч, ЛИТУРГИЈА у 10ч
ДРЖАВНИМ ПРОПИСОМ БОГОСЛУЖЕЊА СУ ДОЗВОЉЕНА СА 20 ОСОБА	

ОВАКО ЈЕ ГОВОРИО БЛАЖЕНЕ УСПОМЕНЕ ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ

Човек је јачи мртав него нечовек жив.

Када би се сви држали љубави, ова земља би била рај. Али кад би се сви држали бар оног што је мало мање од љубави – јер, љубав је веза савршенства – када би се макар држали принципа „Што желите себи, то чините другима; што не желите себи, то не чините другима“, онда би земља, ако не би постала баш рај, била близу раја.

Бог нас је створио људима и тражи од нас да то и будемо. Нема таквих времена у којима то не би могли бити и не би били дужни да то будемо.

Време је једно трајање које има прошлост, садашњост и будућност. Али прошлости као времена нема. Има остатака од прошлости. Будућности такође нема, она ће бити. А шта има? Има само садашњост. Та категорија времена не односи се на Бога. На Њега се односи вечност. А вечност је стална сада-

шњост. Нема ни прошлости ни будућности.

Права љубав је једино када љубав не тражи своје. Када волиш неког без икакве логике. То је и права слобода. Е зато сам хришћанин.

Чувајмо се од нељуди, али се још више чувајмо да и ми не postanемо нељуди.

Када бих био последњи Србин, пристао бих да нестанем, а да не буде злочина.

Пристао бих да нестане не само велика него и мала Србија и сви Срби са мном, а не бих пристао на нељудство и нечовештво.

ИЗВОД ИЗ ПОСЛЕДЊЕ БЕСЕДЕ МИТ. АМФИЛОХИЈА

„Учествујући у ношењу тога крста свеукупнога свијета и Митрополит се ево данас, хвала Богу, причестио Тијела и Крви Господа Бога и Спаса нашега Исуса Христа на празник Светог Јована Богослова, апостола љубави, од кога смо и научили Христове ријечи да су двије главне заповијести: љуби Господа Бога свога свим срцем својим, свом душом својом, свом мишљу својом и свом снагом својом и љуби ближњег свог као самога себе. Љубав као начело људског живота. И управо, рекао бих, да је Бог послао патњу човјечанству да би га исцијелио од мржње, од самоубражености, од

егоизма, од саможивости, да би човјечанство схватило да смо ипак ми људи слабашни и немоћни на земљи, и да је једини Бог који даје истински живот, не само овај пролазни живот од данас до сјутра. Оваква страдања и подсећају на достојанство људско, вјечно и непролазно достојанство, јер човјек је биће створено за вјечност, а не за пролазност и ништавило. Бог користи та средства да нас подсети да смрт није последња ријеч овога живота, него само припрема за оно што је вјечно и непролазно – за вјечно Царство Бога љубави – Оца и Сина и Духа Светога. У то име ја поздрављам и благосиљам све оне који се брину за моје здравље, молећи да се брину и за здравље свих који страдају, не само овдје у болници у Црној Гори него широм свијета“.

ДРАГА БРАЋО И СЕСТРЕ,

НЕКАКО, ИМА СЕ УТИСАК ДА ПОЗИВ ДА СЕ ПРИЈАВИТЕ ЗА ДОЛАЗАК У ХРАМ НИЈЕ ДОПРО ДО СВИХ ВАС. ЗАТО, МОЛИМО ВАС ДА, КАДА ДОЂЕТЕ У ХРАМ НА БОГОСЛУЖЕЊЕ, УВЕК ИМАТЕ НА УМУ ОНОГА ДРУГОГА. АКО ВИДИТЕ ДА ИМА ВИШЕ ЉУДИ НЕГО ШТО ТО ПРОПИСИ ДОЗВОЉАВАЈУ, ПОМОЛИТЕ СЕ БОГУ ПА САЧЕКАЈТЕ НАПОЉУ, ДОК СЕ СИТУАЦИЈА У ХРАМУ НЕ ПРОМЕНИ. ОВО ВАЖИ И ЗА ОНЕ КОЈИ СТОЈЕ У ХРАМУ НА МОЛИТВИ. КАДА ВИДИТЕ ДА ЈЕ ДОШАО НЕКО НОВИ, А НЕМА МЕСТА, ИЗАБИТЕ МАЛО НАПОЉЕ ДА И ОВАЈ МОЖЕ ДА МАЛО ОСТАНЕ НА ЛИТУРГИЈИ. АКО СВИ БУДЕТЕ ВОДИЛИ РАЧУНА ЈЕДНИ О ДРУГИМА, БИЋЕ НАМ СВИМА МНОГО ЛАКШЕ, И ЈЕДНОСТАВНИЈЕ А И БЕЗБЕДНИЈЕ.

ВАШИ СВЕШТЕНИЦИ